

DANE ZAJC

* * *

Ki világítja meg utadat éjjel.
 Ha mocsárba tévedsz, mely fényre emeled szemed.
 Ha az űr fölött függsz majd, kit hívsz segítségül.
 Ha nem lesz párnád, hová hajtod fejed.
 Az éjszaka csupa hangzás, de hogy hallod meg az igazit.
 Az éjszaka csupa fény, de melyik fény szemed fénye.
 Ki veti ki szádra a horgot az éjszaka vizében.
 Ki követ utadon.
 Miféle fogak mélyednek húsodba,
 fehérek és habzók a magánytól és az éhségtől.
 Ki gyújtja meg neked a reménység lámpáját, ha haldokolsz.
 Ki vár majd éjjélkor a keresztnél.
 Ki köti össze a két utat könyörtelen kézzel.
 És ki vágja szét a kötést.
 Mely láthatatlan éles kés.

REIMAN JUDIT fordítása

MILAN DEKLEVA

A nyelv eredete

A női nyelv földült virágágyás-zsargon.
 A beteg fájdalommal,
 a kő kőül beszél.
 Fénygravitáció a csillagmotyogás.
 Próféták és bűvészek Isten-igéje a kinyilatkoztatás-kölcsönzőből.
 A rétek a hangyák ábécés könyvei,
 és pizzlcsáré dolgok katymasz kantilénája a város.

Csak a szabadság beszél szabadul a szabadságról,
 ami a szabadság.
 Itt kezdődik a szó. Az emberi fülbe
 gyömszóli az egész világot.
 Közrefog, ahogy a halál az életet.
 Nyitódunk-csapódunk tárva-nyitva,
 százszor száz titka
 az értéktelenségnek.

BELLA ISTVÁN fordítása